

[Peter Jørgensen.]

appellere til den. Vi venter derfor med længsel på, at den nye arbejderbeskyttelseslov skal blive gennemført, således at også vi kommer ind under det fabriktilsyn, jeg før nævnte.

Den højtærede minister forstår ikke mine bemærkninger om samarbejdet med personaleorganisationerne. Jeg finder det mærkeligt, at ministeren ikke er vidende derom, idet den næststørste personaleorganisation indenfor statsbanerne på et hovedbestyrelsesmøde den 25.—26. september har vedtaget følgende udtalelse — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

Jernbaneforeningens hovedbestyrelse udtaler på sit møde den 25.—26. september d. å. sin misbilligelse af den modvilje, som organisationen i den senere tid har mødt hos statsbanernes generaldirektør, der stadig har stillet sig afvisende overfor rimelige og forsvarlige forslag vedrørende tjenestevilkår og arbejdsforhold.

Hovedbestyrelsen nedlægger desuden sin skarpeste protest imod, at der ved nogle af udnævnelserne i de sidste måneder er fulgt en kurs, som organisationen står uforstående overfor, og som kun har skabt misfornøjelse og utryghed hos medlemmerne.

Disse udnævnelser har også et videre perspektiv, som hovedbestyrelsen vender sig kraftigt imod, nemlig tendensen til at knæsette princippet om kunstige aldersgrænser og karenstider.

Jernbaneforeningen må følgelig stadig fastholde sit ønske om personallerepræsentation i forfremmelsesrådet.

Hovedbestyrelsen ønsker derfor foretaget en henvendelse til ministeren for offentlige arbejder for at søge det nødvendige tillidsforhold mellem administration og organisation genoprettet.

Jeg spørger nu: Er denne henvendelse ikke rettet til den højtærede minister for offentlige arbejder? Og hvis han har modtaget en sådan henvendelse, hvorfor har han så ladet uvidende med hensyn til de oplysninger, jeg i mit første indlæg gav om samarbejdet mellem administrationen og organisationen? Jeg synes nemlig, at den udtalelse, jeg her har citeret, klart og tydeligt viser, at der er noget, der har knirket i dette samarbejdsforhold, og det så meget mere som vi er vidende om, at den organisation, jeg her nævner, jo nyder en vis bevågenhed i den højtærede minister for offentlige arbejders eget parti. I det hele

taget er denne organisation en af dem, som man indenfor konservative kredse er meget velfornøjet med. Jeg er også vidende om, at et medlem af det andet høje ting har stemt for den udtalelse, jeg her har citeret. Sluttelig vil jeg bede den højtærede minister for offentlige arbejder om at svare på de spørgsmål, jeg nu har stillet.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Bomholt for de bemærkninger, det ærede medlem fremsatte til mine betragtninger over Kaj Nielsen-sagen og de dertil knyttede problemer. Det ærede medlem gik især ind på spørgsmålet om, hvordan jeg personlig ser på stenograferingsproblemet. Som det fremgik af min tale forleden, har jeg ikke fundet det korrekt på indværende tidspunkt at udtale min mening herom. Naturligvis danner man sig altid en mening om en sag, således som den ligger oplyst på ethvert givet tidspunkt, men jeg tror, det er rigtigt og korrekt at få spørgsmålet grundigt oplyst, før afgørelse træffes. Det er jo dog i givet fald et lovgivningsspørgsmål, som derfor nøje bør overvejes forinden; den mulighed foreligger jo, at nogle af de betragtninger, der kunne fremsættes fra myndigheder, der udtalte sig, kunne få betydning for det endelige standpunkt, som også jeg ville tage i denne sag. Til selve problemet om stenografering af retsbelæringen knytter sig andre problemer. Et af problemerne er dette, at stenografering af retsbelæringen rører ved det vidnerækkende spørgsmål, om ikke også parternes og vidneres forklaring skulle nedskrives, for at man kunne have det helt sikre grundlag for en eventuel genoptagelse af sagen. Men man må erindre sig, at udviklingen her i landet i de senere år er gået i retning af at indskrænke protokolleringen i straffesager ud fra den betragtning, at protokolleringen er både sen og kostbar. På den anden side kan man til fordel for det standpunkt, at man alene vil stenograferere retsbelæringen, måske anføre, at et stenogram af denne alene i hvert fald tilfredsstiller det krav, som nu efter 30 års erfaring og praksis i nævningesager er opstået i anledning af denne enkelte konkrete sag. Men som sagt, selve sagen er taget op til overvejelse, og jeg tror altså, det er rigtigst at vente med en afgørelse, til sagen er grundigt belyst fra de myndigheders side, der arbejder i retsvæsenet, det vil sige anklagemyndigheden, retterne og forsvarerne; jeg mener endvidere, at retsplejeudvalget bør udtale sig.

Det ærede medlem fremsatte en bemærk-